

ת"פ 66758/11/16 - מדינת ישראל נגד א.מ.

27 יולי 2017

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 66758-11-16 ישראל נ' מ'(עציר)
בפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות תביעות נגב
נגד
הנאשם
א.מ. (עציר)
על-ידי בא-כוחו עו"ד דמיטרי ורניצקי

הכרעת-דין

כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **תקיפה סתם נ' בת זוג**, לפי הוראת סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); **היזק לרכוש במזיד**, עבירה לפי הוראת סעיף 452 לחוק; **תקיפה הגורמת חבלה של ממש נ' בת זוג**, עבירה לפי ס' 382(ג) לחוק; **איומים**, עבירה לפי ס' 192 לחוק; ו**הדחה בחקירה**, לפי הוראת סעיף 245(א) לחוק.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים, היו הנאשם ו-ו.ס. (להלן: "**המתלוננת**") ידועים בציבור ולהם שלושה ילדים משותפים.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 26.11.16, בסמוך לשעה 11:08 בבית ברח' אאאאאאאאאא, בעת ויכוח בין השניים, תקף הנאשם שלא כדין המתלוננת בכך שנגח בראשה, והיא להגנתה שברה כוס על ראשו. מייד לאחר המתואר, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר שיהרוג אותה, בכוונה להפחידה או להקניטה. לאחר מכן, יצא הנאשם אל הסלון והרס במזיד חפצים שונים בכך ששבר שלחן הסלון וניסה לשבור הטלוויזיה.

עוד עולה מכתב האישום, כי לאחר המתואר לעיל, שב הנאשם ותקף את המתלוננת בכך שהפילה ארצה והחל לחנוק אותה בידיו בחוזקה. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו בכך שאחזה בחוזקה באשכיו, אך זה רק הגביר חניקתו ולבסוף נשך אותה במפרקה ושחרר אחיזתו. כתוצאה מהנשיכה נגרמה למתלוננת המטומה גדולה במרפק שמאל. מייד לאחר המתואר, הרס הנאשם במזיד חפצים נוספים בבית, בכך שהפיל מנוע של מזגן ושבר צלחות. כתוצאה מכך, עפו רסיסי זכוכית על המתלוננת ופצעוה בידה.

עוד מתואר בכתב האישום כי לאחר המתואר לעיל, הלכה המתלוננת לחדר השינה. הנאשם נטל סכין, הניפה באוויר ואמר בפני בנו הקטין שהוא יהרוג את המתלוננת, וזאת על מנת להפחיד המתלוננת או הקטין או להקניטם.

בסמוך לאחר המתואר, בתחנת משטרת באר-שבע, במהלך עימות בין הנאשם למתלוננת, ניסה הנאשם להניא את המתלוננת לבטל את תלונתה במשטרה בכך שפנה אליה ואמרה לה לבטל התלונה ובמקום זאת להוציא צו הרחקה.

זירת המחלוקת: במענה לכתב האישום לא כפר הנאשם בעצם קרות האירוע, ולצד זאת טען כי הוא זה שהותקף על-ידי המתלוננת, וככל שנהג באלימות, עשה זאת מתוך הגנה עצמית.

פרשת התביעה

מטעם התביעה הוגשו מוצגים רבים והעידו חמישה עדים: ליאת ספיר (עדת תביעה 3), ד.ס. (עד תביעה 1), ו.ס. (עדת תביעה 2), חן פנטה (עדת תביעה 7), קובי (יעקב) מישוריס (עד תביעה 6).

תמצית עדויות עדי התביעה:

הואיל ובמסגרת פרק הדיון וההכרעה יידרש בית-המשפט באופן קונקרטי לחלקים הרלוונטיים, בכל עדות שנשמעה בבית-המשפט, בשלב זה של הכרעת-הדין תיפרש רק תמצית גרסאותיהם של עדי התביעה.

עדת תביעה 3 ליאת ספיר (חוקרת ילדים)

המדובר בחוקרת ילדים אשר גבתה עדות מד' ס', בנם הקטין (בן התשע) של המתלוננת והנאשם, בעקבות פניית המשטרה. הלה הגיעה לבית-הספר בו לומד הקטין ד' ס' בתאריך 27.11.16 על מנת לחקור אותו ללא ידיעת הוריו, וזאת נוכח מעורבותם בתיק (ר' עמ' 9, ש' 31-32; עמ' 10, ש' 1-3). זו תיארה שיתוף פעולה מצד הקטין במהלך החקירה אולם להתרשמותה ספק אם הוא הבין את משמעות הסיטואציה (עמ' 10, ש' 23, 29-30). להערכתה, הקטין תיאר את האירוע באופן שאינו מובנה אלא בעל קפיצות ספונטאניות, דבר המלמד על אותנטיות ומהימנות גרסתו (עמ' 11, ש' 5-6, 10-16, 29). באופן תיאורו את תוצאות הפגיעה בשני הוריו, להבדיל מהתייחסות לפגיעה בהורה אחד, יש כדי ללמד על היעדר הטיה לטובת הורה אחד או מוטיבציה להפליל מי מהם (עמ' 13, ש' 20-23, 32; עמ' 14, ש' 1).

עד תביעה 1, ד.ס. (הבן הבכור)

המדובר בבנם הבכור של הנאשם והמתלוננת המשרת בצה"ל. לגרסתו, בעת התרחשות האירוע הוא ישן במיטתו והתעורר למשמע צעקות. הוא קם מעורפל וראה את שני הוריו על הרצפה כאשר האב על האם, מכך הניח שהם רבו, ומשך את אביו, ואת האם לקח לחדר (עמ' 43, ש' 30-31; עמ' 44, ש' 5-7, 29-31). הוא נשאר עם האם בחדר וזו הזמינה משטרה. לכשנחקר על-ידי הסניגור, הוסיף כי אחיו הבינוני (ת' ס') עזר לו למשוך את האב (עמ' 61, ש' 25, 30), ובזמן זה האח הקטן (ד' ס') היה בחדר, בעוד שהאירוע התרחש בין הסלון למטבח (עמ' 62, ש' 2, 21).

לכשנתבקש להתייחס לגרסה שמסר במשטרה, העיד כי הגם שחתם על טופס גביית עדותו, הוא לא ידע מה רשום שם

ולא הוקראו לו הדברים ע"י השוטר שגבה את העדות (עמ' 48, ש' 16, 17, 23, 30; עמ' 49, ש' 8). בעדותו בבית- המשפט ציין כי לא זכור לו שאמר את הדברים המופיעים בהודעתו במשטרה וכך גם לא זוכר האם הדברים הנ"ל אכן התרחשו (עמ' 49, ש' 8-1). עוד הוסיף כי השוטר הורה לו לחתום וכך עשה. בהמשך הוסיף כי השוטר אמר לו שאם לא יחתום על הודעתו, אמו תיעצר (עמ' 55, ש' 13).

לאור קיומו של שוני מהותי בין הדברים שמסר העד בהודעתו במשטרה לבין אלו שמסר בבית-המשפט, הוכרז העד כעוין ונחקר בחקירה נגדית.

בחקירתו הנגדית ובניגוד לדברים שמסר בהודעתו במשטרה, העיד כי לא ראה את אביו שובר את השולחן, אלא שהשולחן היה שבור, ומכך הסיק מסקנה ולפיה האב שבר את השולחן (עמ' 46, ש' 21-22, 28-29) גם ביחס לתיאורו את אביו חונק את אמו - העיד כי לא זכור לו שמסר את הדברים הנ"ל (עמ' 51, ש' 10). בדומה, ביחס לתיאורו את אביו שובר צלחות במטבח העיד כי באותו זמן היה בחדר ולא יצא אל המטבח ועל כן לא ראה במו עיניו את אביו שובר צלחות (עמ' 53, ש' 21). כך גם ציין כי לא זכר אם אביו איים לתקוף את אימו בעבודה (עמ' 55, ש' 5) עוד סיפר כי באותה תקופה היחסים בין הוריו היו מתוחים (עמ' 49, ש' 23). כמו כן, לא שלל כי אמו יכולה לקנא לאב ולחשוד שהוא בוגד בה עם אחרת עד כדי שתתעצבן מכך ואף תשמיעו לעברו קללות (עמ' 67, ש' 25, 30, 20, 21).

בחקירתו על-ידי הסניגור, ציין כי לא שם לב אם לאימו ירד דם, אולם כי בדירה היה מצוי דם (עמ' 59, ש' 7-12). ביחס להרגלי השתייה בביתו ציין כי שותים מידי פעם כמו בכל בית, בסופ"שים ובאירועים מיוחדים בשעות הערב. זה אישר כי ראה את אמו בעבר שותה וודקה, במידה, ולא עד כדי הגעה למצב של שכרות (עמ' 60, ש' 3, 5, 18-19).

עדת תביעה 2 ו.ס. (המתלוננת):

המדובר בבת-זוגו של הנאשם מזה כ-24 שנים, שלא במסגרת נישואין פורמאליים, ואם שלושת ילדיו. בעדותה ציינה כי בדרך-כלל יחסי הזוגיות טובים, אולם לאחר שחלתה בסרטן ומזה כחצי שנה שהיחסים בינה לבין הנאשם התדרדרו, ובין השאר סיפרה על יחס של קנאה כלפיו מצדה לנוכח חשדותיה כי בוגדת בו, יחס המתבטא בעיקר כשהנאשם לא שב הביתה (עמ' 73, ש' 3, 5, 7, 17, 21, 23, 29).

על-פי גרסתה, בתאריך הרלוונטי, התקשרה לנאשם אולם לא הצליחה להשיגו. היא לא נרדמה כל הלילה, ניסתה לנקות את הבית וסמוך לשעה 10:00-10:30 בבוקר הוא שב הביתה כשבידו חבילה של צלחות וכוסות והוא סיפר שכואב לו משהו. העדה תיארה כי הייתה עצבנית ואמרה לנאשם שישב למקום שממנו בא, שם יביאו לו מה שצריך (עמ' 74, ש' 13-15, 18, 21-22, 28-29). לאחר מכן, הם הגיעו לסלון, הנאשם הפך שלחן הסלון ופגע באמצעותו במצח שלה, היא הרימה את הכוס שהייתה במקום ונתנה לו מכה בראשו וירד לו דם שהשפריץ לתקרה (עמ' 75, ש' 2, 3; עמ' 81, ש' 23; עמ' 82, ש' 1), והיא נחתכה בידה מהכוס (עמ' 79, ש' 4) לאחר מכן לקחה את חבילת הצלחות ושברה אותן (עמ' 75, ש' 13).

בשלב מסוים המתלוננת עברה על יד העמוד במטבח שאליו היה קשור הכלב ברצועה, מעדה ונפלה ועליה נפל הנאשם

(עמ' 75, ש' 20-25; עמ' 76, ש' 21, 24, 28-30). היא בתגובה אחזה באשכיו בחוזקה והוא נשך אותה סמוך למרפק, משום שכאב לו (עמ' 77, ש' 22; עמ' 82, ש' 13-14). משהתקשתה לקום, היא קראה לבנה האמצעי (ת' ס') וזה הלך להעיר את אחיו הבכור, ד', אשר הגיע למקום והרים את האב מהאם, שם אותו במטבח ואת האם בין חדר המקלחת לחדר השירותים. לאחר מכן האב החל לשבור את הכלים בבית (עמ' 77, ש' 1, 8, 11-12, 32; עמ' 78, ש' 2, 7) בהמשך אמרה המתלוננת לנאשם שייקח את דבריו ויצא מהבית, ובתגובה הוא ענה לה "בית סוהר". הואיל וחששה שתיכנס לבית הסוהר, התקשרה למשטרה (עמ' 78, ש' 13-17). המשטרה הגיעה כחצי שעה לאחר שהנאשם יצא את הבית (עמ' 78, ש' 23).

בהמשך ציינה כי פנייתה למשטרה נעשתה במטרה שהמשטרה תרגיע את הבעל (עמ' 90, ש' 1, 5, 11, 30) וכי לא רצתה לנסוע לתחנה להגיש תלונה, אלא שהכריחו אותה לעשות כן. לדבריה, רצתה לבטל את התלונה עוד ביום מסירתה, אולם השוטרת שגבתה ממנה עדות צעקה עליה (עמ' 84, ש' 3, 5, 7, 16).

במהלך עדותה בבית-המשפט הוכרזה העדה כעוינת נוכח סתירות מהותיות שנתגלו בין גרסתה בביהמ"ש לבין זו שמסרה במשטרה (עמ' 86, ש' 23). בהתייחסותה לשוני בין הגרסאות אמרה כי בשתי הסיטואציות מסרה גרסאות זהות, אך יכול להיות שחוקרת המשטרה לא הבינה אותה נכון (עמ' 82, ש' 25; עמ' 86, ש' 10, 16-24) שכן היא זו שרשמה דברים שונים, אותם לא הקריאה למתלוננת לפני שחתמה (עמ' 87, ש' 23). סתירות אלו כמפורט לעיל מתייחסות לעניין החניקה, הנגיחה, והפלתה ארצה. אשר לדברים שמסרה במשטרה כי הנאשם איים להורגה - לא זכרה לומר האם היו דברים מעולם, אם לאו (עמ' 85, ש' 23).

במענה לשאלת השוני בין גרסתה לבין גרסאות הילדים במשטרה, השיבה כי הם פחדו ולא הבינו. לגבי הבן הבכור - ציינה שכלל לא נכח באירוע, אלא ישן והגיע לסיטואציה נתונה. לגבי ד' ס' הקטן - ציינה כי הוא היה בחדר מאחור, צפה בטלוויזיה וכלל לא ראה את האירוע, יכול היה לראות רק את הרגליים (עמ' 95, ש' 8-11, 14, 19). כשנשאלה על אודות ניסיונו של הנאשם לשכנעה לבטל התלונה, השיבה בחיוב וציינה כי אמר לה לבקש במקום זאת צו הרחקה (עמ' 89, ש' 3, 5).

עדת תביעה 7, החוקרת חן פנטה

המדובר בחוקרת אשר גבתה עדות מהמתלוננת והנאשם וערכה עימות ביניהם (ת/7, ת/8, ת/12-14). זו העידה כי חקרה את הנאשם בעבירה של שיבוש הליכי חקירה וזאת לאור בקשתו ממנה לבטל את התלונה במעמד העימות (עמ' 30, ש' 2). כך גם סיפרה לה המתלוננת כי כאשר נתבקש הנאשם לצאת מהחדר הוא פנה אל המתלוננת ברוסית וביקש ממנה לבטל את התלונה ובשלב זה החליטה העדה להפסיק העימות (עמ' 30, ת' 21-24).

הלה שללה קיומו של קושי בהבנת השפה העברית מצד המתלוננת, שכן זו תקשרה איתה בשפה העברית, וכך גם העימות בינה לבין הנאשם היה בשפה העברית. לטענתה ככל שהייתה מתרשמת בצורך שכזה, הייתה מזמינה מתורגמן (עמ' 32, ש' 6-7, 9, 14-17; עמ' 33, ש' 15). ביחס לפנייתו של הנאשם אל המתלוננת ברוסית בסיום העימות, ציינה כי המתלוננת תרגמה את דבריו, כפי שרשום בדו"ח העימות, אולם לא זכרה האם יתכן שהנאשם הוא זה שתרגם את

דבריו ולא המתלוננת (עמ' 38, ש' 3; עמ' 37, ש' 22, 24, 26, 29).

עד תביעה 6, קובי מישוריס

המדובר בשוטר אשר הגיע לזירת האירוע בליווי מתנדב, בעקבות קריאה, ותישאל את המתלוננת ואת הבן הבכור - ד'. כל פעולתו במקום תועדה בסרטון וידאו (ת/15, ת/16). הלה תיאר מנקודת מבטו כי הבית היה "שבור" כולו, ובו נכחה המתלוננת החבולה והילדים. עוד הבחין בכתמי דם במקום (עמ' 45, ש' 2-5, 17-18).

אשר לגביית עדות מהבן הבכור ד', שלל העד כי איים עליו שאם לא יחתום האם תיעצר, והסביר כי עדות לא חתומה אינה חסרת ערך אלא שמועברת לחקירות, קל וחומר כשמדובר באירוע מתועד (עמ' 46, ש' 7-9). לדבריו, המתלוננת או הבן, ציינו בפניו שהנאשם איים לרצוח את המתלוננת בסכין (עמ' 55, ש' 11-13). עוד ציין כי לאור נסיבות טכניות לא יכול היה לבצע הפרדה פיזית בין העד שממנו גבה עדות לבין היתר (עמ' 53, ש' 15, 16, 20-23). ביחס לסרטונים העיד כי אין אפשרות טכנית לעריכתם וכי אלה מחולקים אוטומטית למקטעים, על-פי הגדרות המצלמה (עמ' 50, ש' 27).

עוד הסביר כי במטרה למנוע מהילדים לדעת כי אמם מעוכבת לחקירה, זה דחה את ההודעה למתלוננת אודות סיבת העיכוב לרגע בו הגיעו למשטרה (עמ' 51, ש' 14-19, 23-24).

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם סיפר כי הוא והמתלוננת פרודים כחצי שנה שבמהלכה התנהלו ביניהם המון ויכוחים. הוא תיאר מערכת יחסים טובה עד לרגע שבו חלתה המתלוננת ועברה ניתוח, ומאז לדבריו היא סבורה שהנאשם כבר לא מעוניין בה. לדבריו הוא מאוד אוהב אותה אך לצד זאת קשה לו עם הקנאה שחשה כלפיו ועם ההאשמות שמפנה כנגדו בטענה שבוגד בה.

לגרסתו, בערב שלפני האירוע, בשעה 20:00 הלך לבית של חברו שחגג יום הולדת, שבה ונרדם בסלון (עמ' 59, ש' 31; עמ' 60, ש' 1, 7, 10-12). הוא התעורר בפתע למחרת בשעה שש בבוקר ולפני יציאתו הביתה, קיבל מחברו סט צלחות שלא עשה בו שימוש. עם אותו סט הגיע הנאשם הביתה בשעה 9:00 בבוקר, וכשנכנס צעקה עליו המתלוננת וזרקה את סט הצלחות על הרצפה (עמ' 60, ש' 20, 22, 29-30). בסמוך, ביקש הנאשם מבנו שיביא לו תרופה מהמקרר הואיל ועבר בידו ניתוח ומתקשה להפעילה, והמתלוננת בתגובה העירה לו על כך (עמ' 61, ש' 5, 6, 8, 15, 18, 20).

לאחר מכן וכדי להגיע לנעליו שהיו מתחת לשולחן הסלון, התרומם הנאשם תוך שהרים את השולחן ופגע באמצעותו בראשה של המתלוננת שעמדה לידו. לדבריו אין מדובר במכה חזקה. המתלוננת בתגובה הכתה את הנאשם בכוס על ראשו עד שזו נשברה וכתוצאה מכך ירד לו מעט דם (עמ' 62, ש' 8, 10, 13, 16). המתלוננת הלכה לאחור, תפסה

בנאשם, כף רגלו דרכה על חלק מהכוס שנשברה, וכתוצאה מכך נחתך הנאשם ברגלו ונפל על היד שבה עבר ניתוח. בשלב מסוים אחזה המתלוננת באשכיו (עמ' 62, ש' 23, 27, 29, 30, 32). לאור החבלות והנפילה על היד והרגל החבולות, והצפיפות במקום, התקשה הנאשם להתרומם ובנו הגיע ועזר לו לקום, והוא יצא מהבית (עמ' 63, ש' 20-23). בניגוד לעמדת המתלוננת, הנאשם שולל כי נשך את המתלוננת באותה סיטואציה (עמ' 64, ש' 2).

הנאשם שלל שחנק את המתלוננת וכי איים להרוג אותה בסכין (עמ' 64, ש' 13-24). לדבריו, את הנזק למנוע של המזגן שנפל גרם הכלב שהיה בבית. שברי הצלחות שהיו בבית נגרמו כתוצאה מהשלכת הסט כאמור על-ידי המתלוננת. אשר לעבירה של הדחה בחקירה, סיפר הנאשם כי כל שביקש מהמתלוננת במהלך החקירה הוא להגיש בקשה למתן צו הרחקה אך מעולם לא ניסה לגרום לה לבטל התלונה.

בחקירתו הנגדית חזר הנאשם על גרסתו. כמו כן שלל כי נשך את המתלוננת (עמ' 77, ש' 5). לשאלת המאשימה לפשר הנזק שנגרם לשלחן, השיב הנאשם כי לפני שיצא מהבית, בעט ברגל של השולחן בעצבים ותוצאה מכך היא נשברה (עמ' 90, ש' 9, 10, 12). כך גם שלל כי איים להרוג את המתלוננת ולהגיע לעבודתה ולעשות שם בעיות (עמ' 91, ש' 1, 2).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה והתרשמתי מעדותם באופן בלתי-אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים, שמעתי הסיכומים ואת טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

בטרם בית-המשפט יידרש למסד הראייתי הרלוונטי, שומה להקדים ולציין כי התרשמות בית-המשפט כי עדי התביעה המרכזיים, עשו כל שעל ידם על מנת לחלץ את הנאשם מהאישום שהוגש נגדו. המדובר במתלוננת ובבנה הבכור, שניכר היה שאלו מנסים להקטין, לצמצם או לתת פרשנויות לדברים אשר מסרו במשטרה, תוך שציינו כי לא הובנו, היו מבולבלים וטענות מיני טענות ברוח זו. טענות אלו כפי שיפורט בהמשך לא זוכות לאמונו של בית-המשפט (ואף לא קרוב לכך), אינן עומדות בקנה אחד עם ראיות נוספות הקיימות בתיק ועל כן הביאו את בית-המשפט להעדיף את אמרותיהם במשטרה על פני עדותם בבית-המשפט. להלן תפורטנה הראיות העומדות בבסיס הרשעתו של הנאשם.

עדות הקטין ד' ס'

הואיל ומדובר בבנם המשותף של הנאשם והמתלוננת שהינו קטין מתחת לגיל 14, המעיד על עבירה המנויה בתוספת לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), הרי שאין להעידו אלא ברשות חוקר ילדים. רשות שכזו לא ניתנה, וחלף התייצבות הקטין התייצבה חוקרת הילדים אשר פירטה את גרסת הקטין וחיוותה אגב כך את הערכת המהימנות שלו לגביה. למעשה, מדובר בחריג דיני הראיות, אשר על דרך הכלל אינו מתיר עדות בדבר מהימנות גרסא מסוימת, שכן הדבר מסור לשיקול דעתו הבלעדי של בית-המשפט.

קביעת חוקר הילדים בדבר מהימנות הגרסא נעשית על-ידי התרשמות בלתי אמצעית מהופעתו של הקטין בפניו. ברשות חוקר הילדים ההכשרה והכלים המקצועיים-פסיכולוגיים להערכת מהימנותו של הקטין. בערעור פלילי 446/02 **מדינת ישראל נגד קובי** התייחס בית-המשפט העליון ל"אנומליה" בסיטואציה הנוכחית, וכנגזרת מכך חשיבות עדותו של חוקר הילדים:

אחד הקשיים הבולטים בהסדר של חקירת ילד על-ידי חוקר ילדים, חלף עדותו וחקירתו של הילד בבית המשפט, הוא הפגיעה ביכולתו של בית-המשפט להתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותו של הילד (ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 249). 'כאשר הילד אינו מעיד לפני בית המשפט, ניטלת מבית המשפט האפשרות לגבש התרשמות ישירה מאופן מסירת דבריו, מפרטי התיאור, מהבעותיו, מהיסוסיו, מאופן הצגת השאלות ועוד נתונים כיוצא באלה המסייעים ביצירת ההתרשמות, שהיא היסוד לקביעת העמדה לגבי אמינות דברי העד' (דברי הנשיא מ' שמגר בדנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(4) 621, 625-926).

ההסדר הקבוע בחוק הגנת ילדים מעניק לחוקר הילדים שיקול דעת רחב - הן בהחלטה האם להתיר את עדות הילד בבית המשפט, והן בבחינת עדותו של הילד. על שיקול דעת "מעין-שיפוטי" זה עמדה השופטת ט' שטרסברג-כהן, בפרשת פלוני הנ"ל: "עליו [על חוקר הנוער] להתרשם מן הילד לחיוב ולשלילה ולהביא בפני בית המשפט, לא רק את דברי הילד, אלא גם את התרשמותו מדברי הילד ואת עמדתו בשאלה אם בעיניו, אמת הם אם לא... בדרך זו נמסרות לבית המשפט עדויות בלתי ישירות מכלי שני ללא התרשמות ישירה של בית המשפט מן העדים. עדויות כאלה נחשבות באופן רגיל לעדות שמיעה, ואף על פי כן מאפשר החוק לחרוץ על פיהן גורלו של אדם לשבט או לחסד, בעבירות חמורות שמאסר ממושך בצידן..."

חוקר הילדים מביא אפוא בפני בית המשפט לא את עדות הילד בלבד, כי אם גם את התרשמותו שלו (של חוקר הילדים) מן העדות (רע"פ 1947/92 כליפא נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 714). ברי, כי "המסקנה הסופית בדבר מהימנות דברי הילד היא לעולם זו של בית המשפט" (דנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(4) 621, 626), אולם התרשמותו של חוקר הילדים מעדותו של הקטין היא ראיה קבילה - ולא אחת ראיה מרכזית - מבין הראיות המשמשות לגיבוש המסקנה בדבר מהימנות העדות (שם, שם; ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 353; ע"פ 433/77 מדינת ישראל נ' חג'ג', פ"ד לב(1) 548, 550; ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 249, 259) (ההדגשות לא במקור).

להשלמת התמונה יצוין כי נוכח קבלתן של ראיות מ"כלי שני", מצא לנכון המחוקק להחמיר ולקבוע כי הרשעתו של אדם על סמך עדותו של ילד בפני חוקר ילדים טעונה סיוע. המדובר בדרישה אשר באה לצד ההקלה הראייתית הקבועה בחוק להגנת ילדים.

בהינתן האמור, מצאתי לקבל את עדותו של ד' בפני חוקרת הילדים כעדות מוצקה ומהימנה ועל בסיסה, בהצטרף לראיות נוספות אשר מגיעות לכדי סיוע ולמעלה מכך, להרשיע הנאשם. מסקנה זו מבוססת על שני אדנים עיקריים, האחת נוגעת לקבלה ואימוץ ממצאי המהימנות של חוקרת הילדים כפי עדותה בבית-המשפט, והשנייה מבוססת על צפייה בקלטת אודיו-וידאו המתעדת את אותה חקירה.

חוקרת הילדים ליאת ספיר הינה חוקרת וותיקה, מנוסה אשר לדבריה חקרה למעלה מ-800 ילדים במסגרת עבודתה זו. זו ציינה כי הקטין שיתף פעולה, הבין את מטרת המפגש, אם כי לא הבין את המשמעויות הנגזרות ממנו. לדבריה, בסופה של חקירת הילדים התרשמה כי הקטין מדווח אודות אירוע פגיעה לו הוא היה עד. הסבריה למסקנה זו מקובלים על בית-המשפט ועומדים במבחני היגיון ושכל ישר ומתיישבים גם עם התרשמות בית-המשפט מעדותו של הקטין בדרך של צפייה בדיסק המתעד אותה.

כך בין היתר הסבירה החוקרת כיצד ביססה את הערכת המהימנות. זו תחילה התייחסה לקפיצות ספונטניות שמתאפשרות רק מתוך חוויה אמיתית של הדברים. לדבריה, ילד שהיה מדקלם תיאור שהושם בפיו לא יכול היה לבצע את אותן קפיצות ולהוסיף אגב כך פרטים אותם שכח או פרטים אותם הוא מבקש להוסיף. חיזוק נוסף מצאה בהרחבה של פרטים ייחודיים המעוגנים בקונטקסט של מקום וזמן, הגם שאין בהם כדי להוסיף או לגרוע בליבת האירוע: **"הוא מספר איזשהו קונטקסט, הוא מרחיב עליו, ילד שלא היה נחשף לאירוע היה נותן רק את המהות, הוא לא היה חושב שכל הדברים מסביב היו מהותיים למי שרוצה לשמוע או מי שהוא מצפה שזה מה שהוא ישמע"**.

חוקרת הילדים נתנה דעתה לאופן פירוט האירוע לרבות אינטראקציות פנימיות בין הנוכחים, בכלל זאת דברים שהנאשם אמר לו תוך ביצוע הדגמות. המדובר בתיאורים שחלקם ייחודיים ונוסכים ממד נוסף של אמינות לעדותו: **"והוא אומר שהיא נתנה לו הוא עף אחורה לכרית ואחר כך הוא קם להרביץ. זה תיאור ייחודי שילד שלא היה נחשף הוא לא היה טורח לתאר אותו כי הוא לא היה חושב שהוא מהותי"**. החוקרת מצביעה גם על תיאורים ייחודיים כלפי עצמו לרבות תחושותיו באותם רגעים בכלל זאת אמירות לפיהם **"ראיתי קצת טלוויזיה שאני אירגע אבל זה לא הרגיע אותי"**. בהמשך הקטין יפרט אתהיחס שלו לאירוע בכללותו אשר לדבריו לא רצה שזה יקרה.

משקל נכבד בית-המשפט נותן כפי שגם נותנת לו חוקרת הילדים לתיאור הפגיעה ההדדי אליו נחשף, היינו האופן שבו הנאשם תקף את המתלוננת ולהיפך, דבר אשר מעיד כי זה אינו מוטה לצד כלשהו אלא מתאר את הדברים כהווייתם:

הוא מתייחס לתוצאות הפגיעה גם באמא וגם באבא ... הוא לא מתייחס רק לפגיעה במישהו אחד ... מפה גם ההתרשמות שלי שהוא לא מוטה לאיזשהו צד אלא הוא באמת חושף, הוא באמת מספר את מה שהיה ולא מספר רק חלקים של מישהו אחד. הוא יכול להסתיר לצורך העניין או למזער או בכלל לא לספר על מה שהאמא עשתה אם הוא היה נוטה לצד שלה או להיפך.

האותנטיות של עדות זו מוצאת אליבא חוקרת הילדים גם בתיאור תחושות ההורים בכלל זאת תחושות עצבנות, הלא מצד האבא וכיוצא באלה. חוקרת הילדים הסבירה מהו הפרוטוקול שלפיו היא עבדה, כאשר בתחילה עובדים בשאלות "פתוחות" כדוגמת: **"הבנתי שאולי קרה משהו"**, עד לשאלות מצומצמות ו"סגורות". החוקרת הסבירה כי העובדה שהקטין לא ענה באופן מיידי לשאלה פתוחה בתיאור מפליל של מי מהצדדים, מלמדת אף היא על העדר מוטיבציה להפליל או הטיה כלפי מי מהמערבים.

הוטח בחוקרת הילדים כי יכול וחלק מהאינפורמציה שמסר הקטין בעדותו הינה כזו שלא יכול היה לראות אותה או כזו שנמסרה לו על-ידי אחרים. חוקרת הילדים פירטה והדגימה כיצד בתוך אותה עדות הקטין יודע לפרט איזה מבין הנתונים

אותם הוא מסר הינם מכלי ראשון ואיזה מכלי שני. ובדומה, איזה מבין חבלות אותן תיאר ראה במו עיניו כיצד התרחשו ואיזה אינו יודע כיצד נגרמו:

אפשר לראות שהוא מדבר על הפגיעה, על תוצאות הפגיעה באמא והוא מדבר על זה שיש לה שני סימנים פס אדום ביד ... ויצא לה עור שאני שואלת ביד השנייה, שאני שואלת אותו איך אתה יודע שזה ממה שהוא סיפר שזה מהזכוכית שהיא שברה, הוא אומר לי, לא, ביד השנייה אני לא יודע איך זה קרה, רק בראשונה ראיתי.

חוקרת הילדים התייחסה באופן קונקרטי לשאלות אליה הופנו על-ידי סנגורו של הנאשם, בדגש על כך שגם לדברי הקטין לא היה נוכח בסלון בכל מהלך האירוע ושבה והפנתה לאופן שבו זה פירט בפניה מה ראה ומה שמע:

אפשר לראות שיש שם עניין ... עם שבירת שולחן שאני שואלת אותו איך הוא יודע שאבא שבר את השולחן, הוא אומר בשורה 21 כי אמא שלי הייתה שם היא אמרה לי שהוא שבר את השולחן ברור שזה לא משהו, כנראה שזה לא משהו שהוא נחשף לו אלא משהו שהוא שומע, אבל הוא כן מדייק ואומר שמעתי את זה.

דוגמא נוספת אליה תפנה חוקרת הילדים נוגעת לגבי שבירת הצלחות, אשר לדברי הילד לא אמר בשום שלב שראה את הנאשם זורק את הצלחות. בהמשך תפרט כיצד נשאל הקטין כיצד יודע שהנאשם הרביץ לאמו, ובמענה מוסר: "כי ראיתי את זה מול העיניים ואז ברחתי לחדר". הסברים אלו אמינים ומקובלים על בית-המשפט.

חוקרת הילדים הוסיפה וציינה כי מדובר בילד יחסית גדול שנחקר על אירועים שהתרחשו פרק זמן קצר טרם מסירת העדות (יום קודם).

אכן, לא היו בפני חוקרת הילדים כל חומרי החקירה וממילא לא מצאתי חובה שבדין שכך יהיו פני הדברים. הבחינה האם העדרו של חומר מסוים השפיע על החקירה הינה לעולם בחינה עניינית, כאשר במקרה דנן העדרו של דוח העימות אין בו לטעמי כדי לשנות מאופן חקירת הילד. הקטין עומת עם חלקים מהותיים מגרסת הנאשם, לרבות התייחסות לחלקים שקריים בגרסת הנאשם הנוגעים לשימוש בסכין. קבלת עמדה זו של ההגנה תביא לכך שלעולם חקירת ילדים תהיה מהפעולות האחרונות בתיק, לאחר שנגבו עיקר הראיות, דבר אשר יש ולעיתים יעמוד בניגוד מוחלט לצורך החקירתי המחייב דווקא ביצוע חקירה ילדים כאחת מהפעולות הראשונות בתיק. תיאור הקטין ממילא תחילתו בסיפור במלל חופשי ורק בהמשכם של דברים, יכול והחקירה תתמקד בדברים שעד כזה או אחר אמר. עוד, ובצדק נטען, כי יש מגבלה של זמן שבה ניתן לקבל את הקשב של הקטין ועל כן לא ניתן לעמת אותו עם כל גרסה שנגבתה בתיק. לא זו בלבד הרי כפי שיפורט בהמשך ממילא האח הגדול, המתלוננת והנאשם יעלו גרסה חדשה בבית-המשפט מזו שמסרו בחקירה במשטרה.

מעבר לכך שהקטין מוסר תיאור רחב גם על דברים שבפריפריה, מעבר לתיאור תחושותיו ולתחושותיהם של האחרים, מעבר לתיאור המאוזן הכולל פגיעות של שני הצדדים, חוקרת הילדים מתרשמת גם כי התיאורים אינם מוגזמים. כך הפנתה לתיאור של הקטין לתוצאות הנגיחה כאשר לדבריו לא קרה להם כלום אלא רק התעצבנה.

מן המקובץ לעיל, עולה כי התרשמות חוקרת הילדים אינה בעלמא, אלא מעוגנת היטב בפרוטוקול חקירת ילדים סדור. התרשמות זו מנומקת היטב, מלווה בהסברים, הדגמות ומענה לכל אותן תהיות, לאו תהיות אותן העלה הסנגור. חוקרת הילדים ענתה לכל שאלה, לא תרצה, התחמקה או ניסתה להסביר בדיעבד דברים שיכול ויקבלו הסבר אחר. זו תקפה את חוות דעתה ולא שינתה טעמיה. הסבריה מקובלים על בית-המשפט וכאמור עולים בקנה אחד עם התרשמות בית-המשפט מצפייה בסרטון המתעד את חקירתו של הקטין, צפייה שבה ניתן להבחין הלכה למעשה בכל אותם דגשים ונתונים עליהם זו העידה, בין אם המדובר בהדגמות שאותן מבצע הקטין, בין אם המדובר בפירוט תחושותיו לאירוע, האינטראקציות שקרו במהלך האירוע ולאחריו, לרבות מעשיהם של אָחיו במהלך אותה תקיפה.

בהינתן האמור לעיל, הרי שמחקירת הקטין עולה כי טרם הגעת הנאשם, זה לא היה כל הלילה בבית ובבוקר אימא שלו צעקה עליו מדוע אינו חוזר. לדבריו, לאחר שצעקה עליו: **"הוא קם ודחף את כל השולחן ושבר אותו ... אחר כך הם התחילו לריב ואחר כך לא ראיתי כלום כי הייתי במיטה ... ברחתי"**. בהמשך תבקש החוקרת לפרט לגבי אותה מריבה וזה יענה: **"אבא שלי נו, קם אליה ודפק את הראש עליה, ואז הוא דחף את השולחן לטלוויזיה מתי שאמא שלי רצתה לעבור ... אמא שלי לקחה את הכוס מים ודפקה לו את זה על הראש וזה היה כוס מזכוכית"**.

בהמשך יחזור על התיאור ויצוין כי לאחר שהמתלוננת צעקה על הנאשם: **"הוא פשוט גם ודפק את הראש עליה ... הוא פשוט נו ... עשה נו, הוא פשוט עשה ככה עם הראש (הנחקר מדגים) וזה פגע בראש שלה ... פה ... ליד הגבה"**. בהמשך לדבריו הנאשם הלך לשבת עוד פעם בסלון **"ואז כשאמא שלי רצתה לעבור ... נו ליד השולחן הוא דחף את ה... זה, שולחן לתוך הטלוויזיה ואחר כך אמא שלי לקחה את הכוס ודפקה לו לתוך הראש"**. זה יפרט בהמשך כי המתלוננת: **"היא פשוט לקחה עם היד את הכוס ונתנה לו לתוך המצח (הנחקר מדגים) ואז חלקיק של זכוכית נו, חתך אותה ביד"** (בהמשך עדותו יצוין כי לא הבחין בחתך של האם בזמן אמת אלא רק לאחר שהנאשם ברח).

הקטין מספר כי בשלב זה שהבחין בהם רבים הלך לאחור ובהמשך: **"התחלתי לפחד ואז ראיתי אותם מרביצים אז דחפתי את אבא שלי, שלא אה ... נו ירביץ לה ... כי לא רציתי שזה יקרה"**.

הקטין יספר שבהמשך אחיו הגדול: **"... אח שלי בן 18 בא נו, נו ... לדחוף את אבא שלי שלא יגע ב... נו, אמא ... כי ראיתי אותו דוחף אותו מול העיניים"**. הקטין התבקש להסביר הכיצד הבחין זאת אם היה בחדרו וענה כי: **"...הם באו ליד המקלחת המקלחת הייתה מול החדר ואז ראיתי את זה"**. הקטין ימסור כי בשלב מסוים ניסה אף הוא להפריד ביניהם: **"פשוט הם המשיכו לריב וניסיתי לעצור וגם אה ... נו, ד' ניסה"**.

הקטין יספר כי אח נוסף בשם ת' היה בבית באותה עת, לדבריו:

ת' רק ניסה נו מאחורה למשוך אבל לא הצליח ... הוא ראה את הכל כל הריב הזה כי הוא היה בסלון ... נו, אחר כך ... נו לעזור להם שלא יריבו ... הוא ... גם פחד כמוני והתחיל ... נו, התחיל לדחוף את אבא שלי.

במהלך שהייתו בחדר הצליח להבחין הקטין כי הנאשם חונק את המתלוננת:

הוא הפיל ... הפיל את אמא שלי וחנק אותה. ח': איך אתה יודע את זה? נ': כי אחר כך קמתי מהמיטה וראיתי את זה וניסיתי למשוך אותו ... הוא חנק אותה עם היד והפיל אותה ... הוא לקח את היד ועשה עם הפה, עם הגרון ככה (הנחקר מדגים) ... ח': אבל מה ... אז איך אמא הגיבה כשהוא חנק אותה? נ': היא אמרה לו תעזוב אותי, תעזוב אותי ואחר כך נו, ד' משך את אבא שלי נו, למקלחת שיירגע.

מעדות זו עולה כי הקטין ראה במו עיניו את הנגיחה של הנאשם בראשה של המתלוננת, ראה במו עיניו את המתלוננת שוברת כוס זכוכית על ראשו, ראה במו עיניו את הנאשם חונק את המתלוננת, כאשר חלק מהאירועים המפורטים בכתב האישום שמע בעודו בחדר כשהדברים מכוונים לשבירת הזכוכיות או הבינם בדיעבד כשהבחין בשולחן שבור. עדות זו, מקום בו הקטין אינו מעיד, זקוקה לראיית סיוע. ראיות שכאלה יש למכביר בין אם כאלה שבעצמן זקוקות לחיזוק ובין אם ראיות עצמאיות נוספות.

עדות הבן ד.ס.

מדובר בבנם הבכור בן ה-18 של הנאשם והמתלוננת. כאמור בעדותו בבית-המשפט ציין כי כל שהבחין בעת שקם מהשינה זה בנאשם ובמתלוננת על הרצפה כשהנאשם מעל המתלוננת. דברים אלו שהביאו למשוך את האב ולקחת את האם לחדרו. העד הכחיש שראה אלימות כלשהי מצד אמו או אביו וזאת בסתירה לדברים שמסר לחוקר. בשל כך הוכרז כעד עוין, נחקר בדרך של חקירה נגדית והודעותיו הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות. בהכרעה איזה מבין אמרותיו להעדיף בית-המשפט במובהק מעדיף את אמרתו של העד בפני החוקר על פני עדותו בבית-המשפט.

מהתרשמות בית-המשפט, העד, למן תחילת עדותו, ניסה לשכנע את בית-המשפט כי דברים שמסר היו כאלה שנאמרו לאחר שהיה מעורפל, כאשר לדבריו: **"לא פשוט לזכור כל מיני דברים כשאתה קם בבוקר"**. בהמשך לומר טען כי דברים שמסר הינם בגדר הסקת מסקנות. אין בידי בית-המשפט לקבל הסבר זה.

הסקת מסקנות יכול ותהיה רלוונטית לתיאור של סיטואציה "מוקפאת" כדוגמה לתיאור בו לכאורה הבחין באביו רוכן על אמו. הסקת מסקנות אינה יכולה להתיישב עם תיאור דינמי שבו על-פי דבריו של עד זה הבחין בנאשם שובר את השולחן, אינו יכול להתיישב עם פעולות אקטיביות שתיאר בכללן העובדה כי הנאשם דחף אותו לכיוון המקלחת וחנק את האם. הסקת מסקנות אינה יכולה לדור עם תיאור לפיו הנאשם השתולל ושבר חפצים. הבן ד' מן הסתם הבין אף הוא את הקושי בגרסה זו ועל כן בשלב מסוים בעדותו העלה הסבר חדש ולפיו לא יודע מה החוקר רשם וגם הודעתו לא הוקראה בפניו כמו שאמור להיות, הגם שאינו מכחיש את חתימתו עליה. העד נשאל האם יודע לקרוא עברית ואישר זאת אם כי לדבריו: **"... במצב כזה כשאתה מתעורר בבוקר ואתה לא מבין מה קורה אז אתה פשוט אומר, בוא, תחתום, זה, מה איך אני אמור להבין כאילו מה, מה הולך?"** התובע הקשה על העד ושאל אותו ישירות האם הדברים נאמרו אם לאו ונענה בתשובה כללית וסתמית לפיה: **"אני אמרתי מה שאמרתי, אני לא זוכר מה שאמרתי, ועבר זמן"**. ובדומה ענה: **"אני לא אמרתי שלא אמרתי את כל מה שרשום שם. יש דברים שאני לא זוכר שאמרתי"**.

לא למיותר למקרא הודעת העד לחוקר, הרי שאין המדובר בשוני סמנטי הנוגע להבנה של מילה כזו או אחרת אלא תיאורים שלמים ומפורטים מהם חוזר העד בעדותו בבית-המשפט. לא מצאתי כל הסבר מניח את הדעת וגם לא נמסר הסבר שכזה על-ידי העד, מדוע החוקר ירשום דברים וסיטואציות שלמות שלא בא זכרן מפי העד. הדברים אמורים גם ביחס לדברים שאינם בליבת האישומים שמוצאים ביטוי באותה הודעה בכלל זאת אמירות לפיהן העד מוסר לחוקר כי הנאשם בעט בכלבה ויצא מהבית. הדברים אמורים בשים לב לטיב הפירוט המופיע בהודעה שבה העד גם מאבחן בין דברים שראה במו עיניו לבין דברים שלמד בדיעבד כדוגמת שבירת הכוס על ראשו של הנאשם על-ידי המתלוננת. יתר על כן, בשלב שבו כבר מסר את העדות, יש להניח שהיה כבר ערני ואף נסער מהמחזה שנגלה לעיניו ועל כן לא ניתן לתלות את חוסר ההבנה או הדיוק בדברים שמסר בשל אותה עייפות.

בחקירתו הנגדית העלה טעם חדש, שגם בו אין כדי לתת מענה לשוני בין ההודעה לעדות, ולפיו החוקר למעשה כפה עליו לחתום על העדות, שכן, נאמר לו כי אם לא יחתום ייקחו את אימו למשטרה. כך גם יש לתהות כיצד זה זכר דווקא במסגרת חקירתו הנגדית פרטי פרטים הנוגעים למיקומם של מי מדיירי הגם שלדבריו בחקירתו הראשית היה ישנוני לאחר שקם משנתו.

פשיטא של דברים כפי שקורה תדירות בתיקים בכגון דא כי עדותו של הבן כנגד אביו קשה עליו. פשיטא של דברים כי כעת בחלוף זמן ולאור רצונה של המתלוננת לחזור ולחיות עם הנאשם ולאור העובדה כי גם היא תחזור בה מדברים מפלילים שמסרה, הדברים ימצאו ביטוי באופן שבו התנהל העד בבית-המשפט.

כאמור בית-המשפט מעדיף את דבריו לחוקר ולא זו בלבד נותן להם משקל נוכח ההיגיון שבהם, נוכח התאמתם לדברים שמסרו עדים אחרים במשטרה וכן נוכח הממצאים בדירה כפי שתועדו בווידאו וכן בתמונות סטילס.

במצב הדברים הנוכחי העד ד' מפליל באופן ישיר את הנאשם, לדבריו:

"ישנתי בחדר ופתאום שמעתי צעקות של אבא שלי וראיתי אותו שובר את השולחן ואחר כך הוא בא לתקוף את אמא שלי הוא דחף אותי לכיוון המקלחת ואז הוא חנק אותה בצוואר. אני ואחי הקטן התחלנו למשוך אותו והכנסנו את אמא לחדר ואז הוא קרא לי למטבח והוא שבר מדפים ולקח צלחות וזרק לכיוון החדר בו אני ואמא היינו והוא בעט בכלבה ואז הוא יצא מהבית".

עדות המתלוננת

בעדותה בבית-המשפט כפי שפורט לעיל חזרה בה המתלוננת מדברים שמסרה בעדותה במשטרה. בתמצית, זו מסרה לבית-המשפט כי התעצבנה על הנאשם שהגיע חזרה לביתם לאחר שלא היה בו כל הלילה כשזה מביא עימו סט צלחות. המתלוננת העידה כי חשדה שהנאשם מנהל מערכת יחסים עם אישה אחרת. לדבריה לאחר שענתה לנאשם בעצבים כי הם אינם משרתים שלו ושילך למקום שבו היה בלילה, הנאשם הפך את השולחן וכתוצאה מכך השולחן פגע במצח שלה. היא כתגובה נתנה לו מכה עם הכוס וכתוצאה מכך נחתכה בידה. בהמשך שברה את סט הצלחות שהנאשם הביא עימו. בהמשך התחילה ללכת ומעדה לאחר שנתקלה ברצועה של הכלב שהיה קשור, היא נפלה כאשר במהלך אותה נפילה אחזה בנאשם על מנת שלא למעוד אולם בסופם של דברים היא נפלה והנאשם נפל עליה. היה לה קשה לקום והיא

קראה לבנה האמצעי, תירגן שהעיר את האח הגדול. היה לה קשה להיות במצב הזה ועל כן לחצה את אשכיו של הנאשם. לאחר שהבן הפריד ביניהם, הנאשם התחיל לשבור את כל הכלים בבית בגלל שהיא שברה את הסרוויס שהוא הביא לה (עמ' 74 עד 79). כאשר הוצגו למתלוננת התמונות המתעדות את דירתה, בסופו של האירוע הוסיפה וציינה כי המנוע של המזגן והאופניים נפלו כאשר עברה לידם (עמ' 80). סימני הנשיכה שעל ידה נגרמו על-ידי הנאשם שנשך אותה כתוצאה מזה שלחצה על אשכיו (עמ' 82). יכול להיות שהילדים הבינו מהסיטואציה שהנאשם היכה אותה אבל הוא לא הרביץ ולא חנק אותה.

גרסה זו שונה תכלית שוני מהדברים שמסרה המתלוננת במשטרה שם זו מתארת תיאור לפיו הנאשם נתן לה מכה עם הראש שלו, איים שיהרוג אותה, העיף את השולחן ובהמשך הפיל אותה על הרצפה וחנק אותה עם הידיים שלו כאשר כל הילדים צועקים שהוא יעזוב אותה. זו אף מתארת תיאור חריג ולפיו הגם שהייתה פצועה אחזה לנאשם בביצים: **"כמה פעמים חזק ממש חזק, הוא לא עזב אותי הוא חנק אותי עוד יותר חזק, אני משכתי לו בביצים ממשך חזק, ואז הוא עזב אותי כי כאב לו, ואז הוא הלך למטבח והתחיל שם הכל לזרוק"**.

כאמור בשל שוני מהותי זה, המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת, בית-המשפט התיר חקירתה בחקירה נגדית ואמרותיה הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות.

גם ביחס לעדה זו בית-המשפט נדרש לבחור איזה מבין גרסאות המתלוננת להעדיף, כאשר בדומה לבנה ואף מקל וחומר הבחירה מתבקשת מאליה ואינה מעוררת כל קושי בבחירה של גרסתה במשטרה על פני עדותה בבית-המשפט. העדפה זו מבוססת על ארבעה אדנים מרכזיים. אדן ראשון, נלמד מחוסר הסתברותה של הגרסה אותה הציגה בבית-המשפט, גרסה תלושה שאינה עומדת במבחני היגיון ושכל ישר שדי בבחינה ביקורתית שלה כדי לבטלה. אדן שני, נוגע לדחיית הסבריה של המתלוננת לשוני האמור, ואדן שלישי, מבוסס על חוסר התאמתה של גרסה זו לראיות אחרות בתיק וזאת בשונה מהתאמת אמרותיה במשטרה לאמרות של הקטין ובנה השני. אדן רביעי נוגע לתיעוד אודיו וידאו של השוטר קובי מישוריס שנעשה בסמוך לאחר האירוע ובגדרו נקלטו אמרותיה הראשונות של המתלוננת. ובמה דברים אמורים:

ראשית לעצם קרות הנזק בדירה, בית-המשפט מתקשה לרחוש אמון לגרסה לפיה אגב נפילתה הצליחה להפיל את האופניים, את בעלה יחד עם המנוע של המזגן. עיון בצילומים של הזירה מלמד על וונדליזם לשמו שמתיישב יותר עם התיאור אותו מסרה במשטרה והתיאור אותו מסר בנה ופחות עם אותו אובדן שיווי משקל רגעי. יתר על כן, אם לכאורה כל שאירע הוא נפילתו של הנאשם עליה בעת שניסתה להיאחז בו שלא בכוונה, הרי שכל שמתבקש לעשות הוא לומר לנאשם שיקום על מנת שתוכל להיחלץ מכובד משקלו. ולא היא. המתלוננת חלף כך פונה לעזרת ילדיה ובהמשך אף תפעיל כנגדו אלימות. כהסבר לתהייה זו נטען שבשלב זה הנאשם היה פצוע, בשל חתך שנגרם לו מאותם שבירי כלים. אין בכך כדי לשנות מסקנת בית-המשפט. כל שנדרש מהנאשם הוא להסיט את גופו הצידה. יתר על כן, הכיצד הטענה בדבר פציעתו של הנאשם עולה בקנה אחד עם התנהלותו על-פי אותה גרסה בבית-המשפט בהמשכם של דברים כאשר זה הלך למטבח, ניפץ דברים ובהמשך אף עזב את ביתו.

המתלוננת מספרת שקראה לילדיה על מנת שיעזרו לה. גם כאן גרסה זו נועדה אך על מנת לנסות ולהתמודד עם דברים שמסרה במשטרה וראיות נוספות המלמדות כי בניה הבחינו באירוע. ואפילו קראה למי מילדיה מדוע אם כן מצאה

עצמה לוחצת בעוצמה על אשכיו של הנאשם. פרק הזמן שבו על-פי הנטען הגיעו ילדיה בוודאי שאפשר למתלוננת לשוחח עם הנאשם ולבקש ממנו לזוז אם זו הייתה הסיטואציה בלבד. ועוד יש לתהות, אם מדובר בסיטואציה תמימה שאך הובנה שלא כהלכה, מדוע הנאשם ינשך אותה בידה ויותר סימני חבלה עליהן. ועוד יש לשאול אם כאמור זה במקרה נפל עליה, מדוע לאחר שהוקם בסיוע ילדיו זה ישתולל בביתו וינפץ מכל הבא ליד. ניסיונה של המתלוננת לצקת נופך תמים ומצמצם על עובדות שאינן ניתנות להכחשה (כדוגמת שבירת השולחן, סימני הנשיכה על ידה ומצב החפצים השונים בדירה), נועד לכישלון ובסופם של דבר מוצא ביטוי בגרסה לא הגיונית, טלאי על טלאי לא קוהרנטית שאינה מסתברת. הדברים אמורים על רקע ההשתלשלות הכרונולוגית הטבעית של הדברים כפי שזו מוסרת במשטרה. פשיטא כי מקום בו הנאשם חונק אותה בעוצמה זו תנקוט מנגד בצעד קיצוני יחסית ותלחץ בעוצמה על אשכיו. פשיטא של דברים כי זה כתגובת נגד ינשך אותה בידה ובחמת זעם ישבור את כל החפצים בבית טרם יעזוב וילך. פשיטא כי מקום בו מוצאת עצמה קורבן אלימות תתקשר למשטרה לדווח על אלימות זו, ולא תעשה זאת כצעד מניעתי. (גרסה אשר גם בה לא התמידה שכן בהמשכם של דברים תטען שרצתה רק שירגיעו קצת את בעלה).

לא זו אף זו, כעובדה קיים שוני בין הגרסאות במשטרה לבין העדות ומשכך, בית-המשפט נדרש לטיב ההסבר הנוגע לשוני. יוקדם ויוער כי ככל שהשוני רב יותר - כפי שקורה בתיק שבפניי - או אז ההסבר ממי המבקש מבית-המשפט לרכוש אמון לגרסתו החדשה, אמור להיות נכבד ומשמעותי יותר. בענייננו, המתלוננת מסבירה שוני זה בכך שיכול להיות שבמשטרה לא הבינו אותה נכון, ואותם דברים שמוסרת כיום מסרה גם במשטרה. בחלק אחר מהדברים טענה שאינה זוכרת.

דברים שנאמרו ביחס לבן נכונים גם מקל וחומר לאם. בית-המשפט עיין בהודעותיה של המתלוננת במשטרה וכאמור אין המדובר בשוני המצוי בשולי הדברים. מדובר בפרטים שלמים של סיטואציות מהם עולה במפורש כי הנאשם תקף, חנק, שבר ולא כל הסבר חלופי אחר שמקורו בכך שלא הובנה. בהודעתה השנייה של המתלוננת זו נחקרת כחשודה ומוטחים בה פרטים שלכאורה הנאשם מאשים אותה. זו עונה לכל אשמה, מכחישה אותה כשהרושם הינו שזו מבינה היטב כל פרט מהפרטים שמוצגים לה בין אם המדובר בסכין שעל-פי טענת הנאשם פצעה אותו באמצעותו ובין אם המדובר בשבירת חפצים שזה ייחס לה: **"אני שום דבר לא שברתי בבית, זה בית שלי, איך אני אשבור, אני בכלל לא הייתי במטבח..."**

הדברים אמורים מתוך כך שבית-המשפט שמע באריכות את המתלוננת וגם אם רוסית הינה שפת אמה, מבינה את הסיג ושיח ותוכן השאלות. הדברים אמורים מתוך האמון שבית-המשפט רוחש לעדותה של מי שגבתה את אמרתה של המתלוננת חוקרת חן פנטה, לפיה רשמה את כל הדברים שהמתלוננת אמרה. היא הבינה את המתלוננת והתרשמה כי המתלוננת הבינה אותה. הדברים אמורים גם בשים לב לכך שהיא בעצמה אינה דוברת רוסית. לא מצאתי להטיל דופי באמירות אלו ושוב גם על רקע כך שאין המדובר בחיד"י לשון או טרמינולוגיה הנוגעת למשמעות מילה כזו או אחרת אלא גרסה קוטבית בבית-המשפט מול הגרסה שהציגה במשטרה.

חוסר היגיון זה בהסבריה של המתלוננת מתחדד אף יותר בשים לב לכך שלא רק החוקרת שגבתה ממנה עדות "טעתה" לחשוב שהמתלוננת מסרה שהנאשם חנק אותה אלא גם שוטר הסיור שהגיע לביתה טעה לחשוב כן. הסבריה של המתלוננת לנתון זה מתמצים באמירה לפיה "שהשוטר לא ישקר".

אדן שלישי, נוגע לכך שמעבר לחוסר ההיגיון הפנימי בגרסתה החדשה של המתלוננת ומעבר לכך שבית-המשפט דוחה את הסבריה של המתלוננת לחוסר הבנה במשטרה, הגרסה אותה מסרה במשטרה מתיישבת היטב עם דברים אותם מסר בנה ד' בפני חוקרת הילדים ודברים אותם מסר בנה הבוגר ד' במשטרה וזאת בהצטרף לראיות נוספות כפי שנגבו על-ידי היחידה החוקרת. לשון אחר, קבלת גרסת האם משמעותה קבלת הטענה שאותו "כשל וחוסר הבנה" התרחשו גם עובר לגביית אמרות ד' וד' שביד המקרה הובילו לאותן מסקנות. כבר עתה יוקדם המאוחר ויצוין שלא באופן מפתיע גם גרסתו של הנאשם השתנתה בבית-המשפט והותאמה לגרסאות החדשות כפי שנשמעו מפי ד' והמתלוננת.

לא בלי קשר, ניתן להבחין כי ישנה התאמה בין הגרסאות של המתלוננת וד' במשטרה גם בדברים שמצויים בפריפריה, נתון אשר יש בו לחזק את המסקנה כי אלו הבינו היטב את השאלות, מסרו את אשר ראו וכי גרסתם במשטרה היא זו אשר ראויה לאימוץ, ולאמון מצד בית-המשפט. כך ראה בין היתר את אמירתו של ד' במשטרה שלכאורה נאמרת בשולי הדברים ולפיה: **"אני ואמא היינו והוא בעט בכלבה ואז הוא יצא מהבית..."** (ת/5 ש' 7) ובהודעתה הראשונה של המתלוננת (ת/7 ש' 29), זו מוסרת: **"בזמן שהוא היה חונק אותי ואני הייתי על הרצפה אז הכלבה שלי הייתה שם והתחילה לנבוח חזק ואז היא באה אליו ואז הוא התחיל להרביץ כלבה"**. תיאור שכזה הינו ספונטני מצד העדים ובוודאי שלא הושם בפיהם או הובן בטעות מקום בו ביקשו למסור תיאור שונה. על האותנטיות באמרותיה של המתלוננת במשטרה ניתן ללמוד מכך שזו אינה מסתירה את חלקה באותם אירועים, מציינת כי כעסה, שברה כוס על ראשו ואף תקפה אותו בהמשך עת ניסתה להיחלץ מחניקתו. לו רצונה של המתלוננת בתחנת המשטרה היה להפליל את הנאשם בכל מחיר או אז בנקל יכולה הייתה לצמצם או להעלים נתונים אלו. בעניין אחרון זה המתלוננת לא שינתה את גרסתה בבית-המשפט בנוגע לחלקה באירועים, לרבות לא שבירת הכוס ותקיפת הנאשם וגם כאן יש לתהות מדוע נתונים אלו הובנו לאשורם בעוד כאלה שיש בהם כדי להפליל את הנאשם לקו בכשל כזה או אחר.

אדן רביעי נוגע לתיעוד אמירותיה של המתלוננת בסמוך לאחר הגעת השוטר יעקב מישוריס כפי שאלו מתועדות בת/16. אמירות שנאמרו בזמן אמת מתיישבות עם דברים אותם מסרה במשטרה. ניתן להתרשם באופן בלתי-אמצעי ממצבה הנפשי ומסערת הרגשות שבה הייתה מצויה, בפרט כאשר דיברה על כך שהדברים נעשו בנוכחות ילדה הקטן. המתלוננת נשמעת חוזרת על סדר הדברים יותר מפעם אחת, כאשר מעבר לעצם אמירתם של הדברים יש לראותם כראיית חיזוק עצמאית במסגרת אמרת קורבן אלימות.

בהינתן האמור לעיל, הרי שאמרותיה של המתלוננת במשטרה, יש בהן כדי להפליל הנאשם באופן ישיר בכל המיוחס לו בכתב האישום כאשר בעוד שד' וד' המפרטים על חלקים מהאירוע אליהם נחשפו. המתלוננת מספרת על התרחשות האירוע מתחילתו ועד סופו.

בהודעתה הראשונה מיום 26.11.16 שעה 13:44 ת/7, המתלוננת מציינת כי לאחר שכעסה על הנאשם על התנהלותו הוא: **"נתן לי מכה בראש שלי עם הראש שלו"**. והיא בתגובה נתנה לו את הכוס שתייה שאחזה בראש שלו. הנאשם בתגובה העיף את השולחן, שבר דברים במטבח כאשר באותה עת כבר ת' העיר את ד' שאמרו לו שיפסיק כאשר גם הבן הקטן היה בחדר צעק ובכה. היא רצתה ללכת לכיוון החדר של הילדים ואז לדבריה הנאשם:

...הזיז את הילדים עם הידיים שלו, ואז הוא הגיע אלי הפיל אותי על הרצפה והתחיל לחנוק אותי עם הידיים שלו בגרון ואז כל הילדים צעקו שהוא יעזוב אותי אבל הוא לא עזב אז אני כמה

שכאב לי בידיים כי נחתכתי והיה לי דם אז תפסתי לו בביצים כמה פעמים חזק ממש חזק הוא לא עזב אותי חנק אותי עוד יותר חזק אני משכתי לו בביצים ממש חזק ואז הוא עזב אותי כי כאב לו ואז הוא הלך למטבח והתחיל שמה הכל לזרוק, פתח ארון ושבר את כל הצלחות, הפיל מנוע של מזגן...

המתלוננת תחזור על סדר הדברים פעם נוספת וביתר פירוט בהמשכה של אותה הודעה ת/7 ש' 63 עד ש' 79, כשגרסה זו עולה בקנה אחד עם עדותו של הקטין ועדותו של ד'. זו תתאר לפרטי פרטים את האופן שבו חנק אותה הנאשם: **"כשהוא חנק אותי אני ניסיתי להזיז את הידיים שלו מהגרונ שלי ואז הוא נשך אותי ביד שמאל שלי ... ואני עם יד ימין תפסתי לו חזק בביצים שלו".**

גרסת השוטרת חן פנטה - הדחה בחקירה:

השוטרת פנטה ביצעה מספר רב של פעולות חקירה בתיק בכללן גביית עדותה של המתלוננת וכן גביית עדותו של הנאשם. בית-המשפט מוצא ליתן בעדותה של זו אמון מלא. דבריה הנוגעים למידת השליטה של המתלוננת בשפה העברית נמצאו אמינים על-ידי בית-המשפט ועולים בקנה אחד עם התרשמותו הבלתי אמצעית של בית-המשפט בעדותה וכן מתיעוד אמירותיה לשוטר קובי מישוריס. הדברים עליהם העידה מצאו ביטוי גם בזמן אמת במזכרים שערכה (התייעצות עם עורך-דין, החלטה על מעצרו של המשיב, החלטה על חקירת ילדים). לא נטען כלפי שוטרת זו כי יש לה סכסוך כזה או אחר עם הנאשם או עם המתלוננת באופן שמיזמתה תשבש את אמירותיהם, תוסיף או תגרע עליהם. זו פעלה כפי המצופה ממנה ולאחר שנגבתה גרסת הנאשם חקרה באזהרה את המתלוננת על כך שדקרה את הנאשם באמצעות סכין. בהמשך הסבירה מדוע בחרה לאמץ את גרסת המתלוננת וערכה על כך תרשומת נפרדת במזכר. התרשמות זו חולשת גם על הדברים ש מסרה וכתבה בנוגע להדחה של המתלוננת לחזור בה מתלונתה.

ניתן לראות כי כבר בגוף העימות יש יותר מאמירה אחת מצידו של הנאשם המופנית למתלוננת ולפיה זו תסגור או תחזור בה מתלונתה. כך ראה בשורה 13, הנאשם נשמע אומר: **"תסגרי את זה, תיקחי את התלונה ותעשי צו הרחקה"**, בהמשך יחזור מספר פעמים על רצונו שיוצא צו הרחקה וכאמור בסופם של דברים הנאשם אומר למתלוננת שתבטל את התלונה ותעשה צו הרחקה כאשר על-פי האמור המתלוננת היא זו שמסבירה לה את פשר הדברים ברוסית. השוטרת העידה כי חליפת המילים בשפה הרוסית אפיינה את כל מהלך העימות ודבר שהביא בסופם של דברים להפסיקו בשל כך שהנאשם שב וחוזר לדבר בשפה הזו ולא בעברית. השוטרת העידה מפורשות כי המתלוננת היא זו שתרגמה לה את דברי הנאשם.

אכן המתלוננת במסגרת עוינותה הכללית שינתה גרסתה גם ביחס לסוגיה מי תרגם את האמירות של הנאשם וכאמור בית-המשפט מוצא לעדיף את אמרותיה במשטרה. לא בלי קשר, הנאשם נחקר באזהרה לאחר אמירה זו (ת/13) ואישר שאמר דברים אלו אם כי לדבריו ביקש ולא אמר לה, הנאשם אישר זאת הגם שהוסבר לו שמדובר בעבירה פלילית ודי בכך כדי להרשיעו. גם בבית-המשפט בחקירתו הראשית כלל לא ציין שהוא זה שתרגם ואף אישר לשאלת בא כוחו שהניא מלמסור עדות. רק בסוף חקירתו שנשאל באופן קונקרטי לגבי הסוגיה, ציין שהוא תרגם ולא ביקש ממנה לחזור מתלונתה.

הערכת גרסתו של הנאשם

כפי שפורט לעיל, ובתמצית, הנאשם טוען כי המתלוננת מקנאה לו, ביום האירוע חזר עם סט צלחות אותו השליכה המתלוננת על הרצפה. הוא ביקש מבנו שיביא לו תרופה דבר שהכעיס את המתלוננת. תוך כדי שביקש לקחת את הנעליים שלו, הרים את השולחן וממנו היא קיבלה מכה לא חזקה. המתלוננת לאחר מכן נתנה לו בראש מכה עם הכוס. הוא דרך על שבר של הכוס ונפל על המתלוננת אבל לא נשך אותה, המזגן נפל כשיצא כאשר ניסה להעיף מעליו את הכלב שקפץ עליו.

בית-המשפט מוצא לדחות מכול וכול את גרסתו של הנאשם אותה הוא מוצא כגרסה מיתממת, גרסה כבושה, גרסה שהותאמה לשינוי שחל בגרסאות עדי התביעה, אולם לא "נתפרה" כראוי, גרסה הסובלת מכשלים לוגיים, חוסר היגיון פנימי וחיצוני, גרסה שאין בה כדי להצביע על חפותו ואף לא ליצור סדק בדמות ספק סביר בראיות התביעה. ואפרט.

במענה לכתב האישום הנאשם לא פירט את גרסתו זו ואף לא תמצית גרסה זו וכל שנטען זו הטענה לפיה הנאשם אינו מכחיש את האירוע אך הוא זה שהותקף על-ידי המתלוננת, "**ואם הייתה אלימות כלשהי מצידו זו נעשתה במסגרת הגנה עצמית**". בצדק נטען כי מי אשר במענה לכתב האישום מבקש לחסות תחת טענה של הגנה עצמית אינו יכול להשאיר את חלקו העובדתי באירוע בעמימות להעלות אפשרות לפיה כלל לא הופעלה אלימות והכל באופן שיוכל להתאימה לגרסאות עדי התביעה.

המדובר בגרסה "כבושה שבכבושות" שלא מצאה ביטוי בהודעתו הראשונה במשטרה, בהודעתו השנייה או בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת. לא זו בלבד, הרי שזה הגדיל לעשות ובמהלך כל חקירותיו במשטרה בחר לשקר במצח נחושה (עובדה שאינה מוכחשת על-ידי) ולמסור גרסה לפיה המתלוננת היא זו שחתכה אותו עם סכין בזמן שזה נח בספה. להדגיש כי אין המדובר באמירה הנמצאת בשולי גרסתו אלא המדובר בליבת גרסתו כפי שזו התייצבה בחקירות השונות, שקר שבמהלכו נתן תיאורים שונים לגבי האופן שבו היא חתכה אותו לרבות תיאורים שקריים הנוגעים למעשים שביצעו גם ילדיו באותה העת. כך בין היתר מסר:

...נרדמתי בסלון ואז היא לקחה סכין, קודם נתנה ברגל ואחר כך ביד ואז הבן שלי תפס אותה... ניסיתי לתפוס את הסכין ביד שלי, תראה אני חתוך ככה בסכין... היא נתנה לי בראש מכה אחרי שהיא נתנה לי מכה תפסתי את הסכין וקיבלתי חתכים מהסכין.

בדומה טען שהילדים שלו: "**הם אמרו לה תפסיקי והבן הגדול שלי ד' אמר לי תצא החוצה מספיק**". זה הגדיל לעשות וציין כי יתכן שהחבלות שנמצאו על המתלוננת מקורן בכך שהיא עשתה זאת לעצמה, הנאשם מציין כי מדובר בסכין שלא ראה אותה מעולם בצבע אפור, מכחיש בכל דרך שהיא שהכה אותה או איים עליה: "**בינתיים היא זו שדקרה אותי ואני לא עשיתי כלום**", כשמעמיתים אותו כי הגרסאות של המתלוננת וילדיה מלמדים אחרת זה אומר בביטחון כי: "**אני רוצה עימות עם הילדים שלי ועם ו**". להשלמת הכפשתה של המתלוננת והפללתה, זה מוסיף כי מדובר באלכוהוליסטית שעושה הרבה בעיות. יוער כי בשל גרסה זו, המתלוננת נחקרה באזהרה.

די באמור לעיל, בשים לב להיותה של גרסת הנאשם גרסה כבושה, בשים לב לטיבה של אותה גרסה ראשונה והתנהלות

הנאשם כדי להטיל ספק בגרסה החדשה שהתגבשה רק במהלך חקירתו הראשית וחלקה בחקירתו הנגדית.

כאמור גם בחינה עצמאית של הגרסה החדשה מעוררת קושי לרכוש לה אמון וזאת בין היתר בשים לב לתהיות והסתירות הקיימות בה. הנאשם מבקש ללמד כי באותה עת מצבו הפיזי היה ירוד עד כי נדרש לבקש מבנו שיביא לו תרופה. חרף כך, הדבר לא מנע ממנו לעקור מהבסיס את השולחן כפי שהדבר נלמד מתצלום מספר 6 בלוח הצילומים שהוגש לבית-המשפט (ת/17) בצילום זה ניתן להבחין כי שתי רגלי השולחן נעקרו מהחיבור שלהן לפלטת העץ, דבר שמעיד על הפעלת כוח בעוצמה גדולה שאינה מתיישבת עם מי שנזקק לעזרת ילדיו לצורך לקיחת תרופות, עוצמה שאינה מתיישבת בכל דרך עם התיאור המינורי אותו מסר בבית-המשפט. הדברים אמורים ללא קשר לתהייה מדוע לצורך לקיחתם של הנעליים שהיו לצד השולחן היה המקום להפוך אותו ולשבור אותו.

אפילו נפל על המתלוננת יכול היה בנקל להזיז את גופו לצד, להזכיר כי אין מחלוקת שהנאשם הלך מן המקום באופן עצמאי וכפי האמור בת/18, זה היה במצב פיזי שאפשר לו גם לברוח מהשוטר ומהפקח שביקשו לעכב אותו.

לא ניתן היה לקבל מהנאשם כל הסבר ברור האם במהלך אותו אירוע נשך את המתלוננת כאשר בתחילה השתמע כי נשך, בהמשך ענה לבא כוחו "תבדוק" ובהמשכם של דברים הכחיש שנשך. אפילו לא הוגשה חוות דעת בנוגע לסימן הכחול בידה של המתלוננת הרי שזו מעידה בכל אחת מגרסאותיה (במשטרה ובבית-המשפט) כי הנאשם נשך אותה אחר שלחצה את אשכיו. בתיק קיים תיעוד של אותו סימן כחול אשר מתיישב עם תיאורה של המתלוננת, תיאור אשר כאמור לא ניתן לו כל הסבר (בין אם כזה המתייחס לסימן ככזה שנוצר מנשיכה ובין אם סימן שנוצר מחבלה אחרת). התיאור של הנאשם בבית-המשפט אינו מתיישב עם התיאור של המתלוננת במשטרה ואף לא עם הגרסה החדשה שהציגה בבית-המשפט ולפיה היא זו שהפילה את המנוע של המזגן.

לנאשם אין כל הסבר מדוע המתלוננת הייתה בסיטואציה שהביאה אותה לאחוז בחוזקה באשכיו שלמעשה לא התייחס לנתון זה לא בחקירתו הראשית כך גם לא בחקירתו הנגדית. היעדרותו של הסבר אינו מקרי שכן כפי שצוין בנוגע לעדותה של המתלוננת דפוס פעולה שכזה מתיישב יותר עם מצב קיצון של מצוקה אמיתית ופחות עם תיאור של נפילה אקראית האחת על זרועות רעותו. הסבריו של הנאשם לדברים אותם מסרו ילדיו במשטרה אף הם אינם משכנעים ולמעשה מבוססים על הסבריו של הבן ד' מדוע שינה גרסתו, הסבר אותו דחה בית-המשפט.

מספר הערות טרם סיום, ראשית וככל שהדבר נוגע לעבירת האיומים הרי שאלו מוצאים ביטוי מפורש באמרותיה של המתלוננת במשטרה (כך ר' ת/7, ש' 59, 70, 76; ת/8; ת/5, ש' 13). יחד עם זאת, לא ברור מהיכן מופיע התיאור לפיו עת השמעת האיומים הנאשם אחז בידו בסכין והמאשימה גם לא הפנתה את בית-המשפט בסיכומיה למקום שבו הדבר מופיע. בית-המשפט צפה בסרטון מצלמת הגוף של השוטר מישורים, ולאור צפייה זו יש להניח כי המקור לרכיב עובדתי זה מצוי בדברים שמסר הבן ת' ס' לשוטר בעודו נמצא בחדר המדרגות. מכל מקום, הואיל וזה לא העיד, הרי שלא ניתן לקחת אמירות אלו כחלק מהמסד הראייתי. בנסיבות אלו הרשעה באיומים תוותר על כנה, אך ללא הרכיב העובדתי הנוגע לאחיזה בסכין מצד הנאשם.

הערה שניה נוגעת לגבי הצורך בראיות חיזוק וסיוע וזאת בשים לב להוראת החוק המחייבת המצאות סיוע להודעת ילדים שבמהלכה הקטין אינו מעיד, וצורך בראיית חיזוק בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות וזאת בהקשרם של הגשת הודעות המתלוננת והודעת ד'. בקצרה, נקבע פעמים רבות בפסיקה כי אין מניעה שעדות הדורשת סיוע תשמש כסיוע עבור עדות אחרת אשר אף היא דורשת סיוע. וראה לעניין זה הדברים אשר נאמרו מפי השופט גולדברג בע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292,302:

"כבר נפסק, כי גם עדות הטעונה סיוע יש בכוחה לסייע לעדות האחרת, העיקרית, אשר טעונה היא עצמה סיוע. כך, לדוגמה, לגבי עדויותיהן של שתי נערות שנפלו קורבן לתקיפה מינית מצד שני נאשמים, כאשר עדות האחת שימשה סיוע לעדותה של חברתה (טרם חקיקתו של סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] אשר ביטל את דרישת הסיוע לעדות קורבן של עבירת מין; ע"פ 526/79, 551[8]). מכאן, שברמה העקרונית אין לשלול את האפשרות, כי כאשר ניצבות לפנינו שתי עדויות של קטינות מתלוננות, שנגבו בפני חוקר נוער, תהווה עדותה של האחת סיוע לשנייה ולהיפך. עוד יש להוסיף, כי המשקל ההוכחתי הנדרש של ראיית הסיוע ישתנה, כמובן, ממקרה למקרה. בקביעת משקלה של הראיה הנדרשת לשם מתן סיוע יש להתחשב בדרגת מהמנותה, באמינותה ובמשקלה ההוכחתי של העדות העיקרית, הטעונה סיוע (ע"פ 317/79[4], בעמ' 107). במלים אחרות, המשקל הנדרש לראיית הסיוע עומד ביחס הפוך למשקלה של הראיה העיקרית".

כלל זה תקף מקל וחומר מקום בו מדובר בעדות הדורשת ראיית חיזוק היינו משקלה העצמי גדול יותר מזו של ראייה הדורשת סיוע [ראה לעניין זה ע"פ 685/05 שלי דרעי נ' מ"י (26.7.07)]: "... הרי שההלכה מורה כי עדות הטעונה תוספת ראייתית יכולה לשמש כ"תוספת" לעדות אחרת הטעונה חיזוק או סיוע" [במצב דברים שכזה, אמרות המתלוננת במשטרה משתמשות לחיזוק לד' ולהפך וכל אחת מהן משמשת כראיית סיוע לעדותו של הקטין].

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הינני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

<#2#

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ז, 27/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

החלטה

דוחה לטיעונים לעונש ליום 10.9.17 בשעה 13:30.

עמוד 19

הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

מורה על מעצרו של הנאשם ל-90 יום מהיום או עד מתן גזר הדין לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ז, 27/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט